

PISMA BRALCEV

Spoštovano uredništvo!

Pred seboj imam 4. številko Naše skupnosti. Najbolj me je pritegnila zadnja stran, ki je posvečena okolju. Ugotavljam, da se razen redkih posameznikov, okolju v veliki večini ne znamo posvetiti. Še dosti nam manjka do čistega okolja. Tu ni problem samo denar, ampak osveščenost. O okolju včasih kakšen funkcionar se spregovori, prebrčana pa sem, da vsaj pol ekološko naravnanih govornikov ne zna prijeti metle v roko. Govoriti je pač lažje.

Bom kar prešla k stvari in poskušala najti odgovor na naslov »Poiškati in kaznovati je treba slehamega onesnaževalca našega okolja.« Tov. Slavko Gerlica ima tudi za moje pojme popolnoma prav, dobro mero osveščenosti in srčne kulture, morda samo v tem članku premalo poguma. Saj vendar dobro vemo, kdo onesnažuje in napišimo in povejmo že enkrat naravnost! V prvi vrsti KOMUNALA. Tudi za komunalci ostajajo smeti in zakaj ni kontejnerjev za steklo? Po vsej Ljubljani so, tu v Mostah jih še nisem opazil. V primeru, da komunalci nimajo idej, kam bi jih postavili, svetujem, da je pravo mesto povsod, kjer je skupaj veliko blokov ali stolpnice in seveda zato veliko ljudi. Na primer na Vlahovičevi v Štepanjskem naselju ali pa na Zaloški 76—78, bi bil tak kontejner hitro poln. Koliko dragocene surovine bi na ta način vrnili gospodarstvu in koliko deviz bi prihranili, lahko preprosto občan samo ugiba, saj o tem se ne sanja niti našim vrlim politikom.

In še enkrat KOMUNALA! Pred leti so nam vrli komunalci pobrali kante za smeti, za kontejnerje pa zahtevali denar, zaradi česar je prenekal temu še tako osveščenemu občanu rahlo prekipelo. Ena stolpnica še lahko zbere denar za kontejner, ena manjša hiša pa že ne več, krasen dokaz je ravno fotografija pod člankom ali pa en sprehod po ulici Vide Pregarc.

Tovariš Slavko Gerlica omenja bližajočo se očiščevalno akcijo. Verjemite, tov. Slavko, tudi jaz osebno si jo želim, ravno tako kot vi! A bojim se, da obstaja problem. Pred nekaj leti sem se je udeležila. Akcija je bila čisto lepo vnaprej najavljena. Zbrali naj bi se pred Staninvestom. Kot ljubiteljskega okolja sem prišla tja točno, a na moje veliko presenečenje tam ni bilo žive duše. Končno se je na vhodu pri vratih pojavil neki mlajši tovariš. Vprašala sem, če akcija je, saj sem bila že prebrčana, da sem se zmotila v datumu. A tovariš je pritrdil. In prišla sta še dva soseda, iz Zaloške 76. Torej iz cele občine trije. Kmalu smo ugotovili, zakaj je tako. Bil je praznik, velika noč in naši delovni občani so bili očitno prezaposleni z barvanjem jajc.

TOPLARNA! Ta si pa zasluži mesto v knjigi rekordov. Zakaj jim onesnaževanje tako uspeva, je tudi jasno. Najprej zaradi neznanja. Na neki javni razpravi o samoprispevku je tovariš iz toplarne prepričeval maloštevilne udeležence o potrebi po višjem dimniku. Za isti denar naj bi raje naredili čistilno napravo, saj že ta dimnik serije dovolj. In še en razlog — lenoba. Porabo toplotne energije izračunavajo pavšalno, kar je najlažje. Tako občani nimajo motivacije za pošteno varčevanje, saj ne plačajo toliko, kot v resnici porabijo. Ali

drugače povedano. Tisti, ki z energijo in toplo vodo razmetavajo, niso nič prizadeti, tisti pa, ki pošteno varčujejo, žal kljub še tako kampanjskemu zapiranju pip in ventilov ne bodo prišli pri plačevanju nič bolje skozi.

Pojdimo najprej iskati krivce za onesnaževanje. V pomoč je članek »Postopek za odstranitev starega avtomobila.« Rešitev problema naj bi bila taka: vsak občan, ki bi se rad na pošten način rešil odsluženega avtomobila, naj bi dobil vsaj simbolično nagrado za prispevek k čistemu okolju. Značko, nalepko ali pa kaj podobnega, ne pa, da mora za odvoz še plačevati. Morda bi bilo dovolj samo žeton, da ne bi šli občani domov peš. Tako pa bo vedno več starih avtomobilov krasilo naše okolje in še bela tehnika. Žal ni nikogar, ki bi te stvari odkupil za simbolično vsoto, saj tudi pločevina ni poceni.

Tov. V. K. piše v pisnih bralcev kot resničen ljubitelj čistega okolja. Ima prav, le da ni dovolj, če samo opozarjamo na pasji drek. Verjemite, da je človeškega še več, ne tistega po zelenicah, ampak po raznih uradih, organizacijah, skupnostih. Tega stavka nisem napisala kot žalitev. Rada pa bi dobila odgovor na vprašanje. Spoštovano uredništvo! Kdo pa je bil do sedaj uradno kaznovan zaradi onesnaževanja? Napišite po pravici... uradno je bil kaznovan...

V resnici, neuradno pa so kaznovani tudi tisti, ki so med vojno nosili glavo naprotaj za naš bližnji jutri, danes pa poslušajo na vsakem koraku — ni denarja.

Kaznovani so naši najmlajši. Kar pojdimo po sledih parol Tu smo — vaši smo, Otroci — naša prihodnost, kot je rekel Tito, Za in Za... Samo v kartoteki našega zdravstvenega doma ima ogromno malčkov napisano: astma, bronhitis. Toplarna pa ne kaznuje serije naprej.

Končala bom. Še vedno upam, da bomo le poskrbeli za okolje, vsak po svojih močeh. Z metlo v roki, ne pa samo s kakšnimi sklepi, resolucijami in podobno navlakom.

Lep pozdrav

MIŠA ARH

Pripis uredništva

Komunalnemu podjetju Ljubljana res ni lahko. Za veliko preveč nemarnosti krivimo njih, saj smo že velikokrat zapisali, da nekaj tisoč komunalcev ne more Ljubljane očistiti in jo ohranjati čiste, če se tudi mi, občani, ne bomo prav nič zganili. Doslej smo se premalo in vaš napotek z metlo je praktičen in primeren za vse letne čase.

O kontejnerjih za steklo smo vprašali DINOS, ta delovna organizacija je uvedla to dobrodošlo novost zbiranja stekla in ga tudi ona opravlja in ne Komunalno podjetje Ljubljana. Povedali so nam, da imajo za našo občino že načrtovanih 40 lokacij za te kontejnerje, prav zdaj pa v mestnih organih tečejo posveti glede možnosti nakupa kontejnerjev, saj Dinos finančno ne zmore vsega. Upamo, da bomo v eni od aprilskih številkih lahko zapisali spodbudnejšo vest o tem.

Ali je prometni znak »obvoz« zadostno opozorilo?

Od konca februarja, ko smo pričeli posodabljeni cestni odsek Poljanske ceste čez Grubarjev prekop, je Povšetova cesta postala glavna obvoznica za celotni promet iz smeri center

mesta — Štepanjsko naselje in obratno.

Ne morem mimo dejstva, da odgovorni za varnost občanov in prometa niso do danes storili nič več, kot postavili ustrezne smerokaze obvoz. Vso stvar pa je treba proučiti z vseh vidikov, najprej pa iz varnostnega.

Povšetova cesta je bila že z lokalnim prometom dokaj obremenjena glede na širino cestišča, po njej so vozila v glavnem le osebna vozila ter mestni avtobus št. 5. Sedaj po tej glavni prometni žili za Štepanjsko naselje in vzhodni del mesta vozijo težki kamioni, ves mestni avtobusni promet v to smeri in osebna vozila. Večji del dneva, zlasti pa ob konicah, se vije nepretrgana kolona vozil. Ob cesti, ali bolje delno na cestišču in delno na ozkih pločnikih so parkirana osebna vozila stanovalcev. S tem se cestišče še zožuje ter postaja še bolj nevarno. V zimskem času na cesti ni kolesarjev, vendar se pomlad neizdružno bliža. In ne nazadnje: v bližini sta šola in otroški vrt, torej je na cesti vsak dan nekaj sto otrok.

Na podlagi navedenih, samo nekaterih najbistvenejših ugotovitev, predlagam za čas obvoza odgovornim takojšnje ukrepanje, in sicer:

— na celotni poti skozi Kodeljevo (od železniškega prehoda do Kajuhove) omejitev hitrosti na 40 km/h;

— prepovedati parkiranje na obeh straneh cestišča oziroma na ozkih pločnikih;

— dobro označiti prehode za pešce;

— poostri nadzor organov prometne milice;

— v razmislek pa tudi prepoved vožnje s kolesi po omenjeni relaciji Povšetove ceste.

Ne primerjajmo cene prometnega znaka ali delčka nepazljivosti z življenji občanov, zlasti najmlajših!

VINCENC BUTALA

Skupnost stanovalcev

Rojčeva 15, 17, 19, in 21

Hišni svet Rojčeva 15, 17, 19 in 21 želi v našem glasilu postaviti vprašanje in nanj dobiti tudi odgovor od pristojnih organov.

Stanovalci sprašujemo, kdaj bodo bloki Rojčeva 15, 17, 19 in 21 priključeni na toplovodno omrežje.

Že v juniju 1979 je HS zaprosil za napeljavno centralno kurjave in 1. 3. 1983 nam je Samoupravna stanovanjska skupnost Ljubljana Moste-Polje z dopisom št. 51/83 sporočila, da sta naša bloka v programu za priključek na daljinsko ogrevanje v letih 1984/85, za kar so bila zagotovljena tudi potrebna sredstva. Tega ogrevanja pa še do danes nimamo. Glede na to, da se stanovalci, med katerimi so tudi starejši, bolni in invalidi, veliko pa je tudi članov zveze borcev, pač ne morejo ogrevati s tem, da sta naša bloka v programu, sprašujemo in prosimo za konkreten dogovor, ki naj ga pristojni organi posredujejo v našem glasilu.

Za skupnost stanovalcev predsednica HS ANICA KOVAČIČ

Pripis uredništva

Vprašanje HS iz Rojčeve ulice naj bi objavili že v prejšnji številki, vendar smo čakali na odgovor, da bi objavili oba hkrati. Vendar pisnega odgovora še vedno nimamo. Ustno pa so nam pojasnili, da bodo odgovor lahko oblikovali šele po seji občinske stanovanjske skupnosti, ki je bila včeraj, 24. marca, na kateri so sprejeli plan za leto 1987.

S. G.

● KULTURA ● KULTURA ● KULTURA

● OBČNI ZBOR KUD BIZOVIK

Moški pevski zbor z najdaljšim stažem

27. februarja je bil občni zbor Kulturno-umetniškega društva Bizovik, ki ga vodi predsednik Janez Levec. V okviru društva delujeta dve sekciji, dramsko-recitatorska sekcija in moški pevski zbor, ki mu predseduje Ivan Bricej, strokovno pa vodi pevovodja Andrej Korbar. Zbor deluje že 11 let in je, kot pravi Mile Štivec, najstarejši v naši občini.

Iz poročil predsednikov je razvidno, da zbor v zadnjem triletnem delovanju dobro skrbi za kulturno popestritev življenja krajanov, po potrebi oziroma vabilu tudi na območje občine, nemalokrat nastopa tudi v kulturnem domu Španski borci. Iz tega je razvidno, da fantje bizovskega zbora radi prepevajo kjerkoli je potrebno, in menimo, da je kot amaterski dokaj kvaliteten. Zbor je v tem obdobju nastopal na proslavah ob dnevu žensk 8. marca, praznovanju KS Bizovik in drugih prireditvah ob prazniku občine Moste-Polje, na občinski reviji odraslih pevskih zborov itd. Redno se udeležuje tudi pevskega tabora v Šentvidu pri Stični, kjer je lani prejel plaketo za 10. nastop, prijavil pa se je tudi za letošnjega. Vsako leto sodeluje na žalni komemoraciji na Urhu, na raznih jubilejih delovnih organizacij (Yulon, Instalacije, itd.). Tudi na zadnjem potpospremi marsikaterega krajana.

Lani je pripravil samostojni celovečerni koncert ob 10-letnici delovanja v domačem kraju, v KS Dolsko in v kulturnem domu Španski borci. Za to priložnost so kupili obleke za vse pevce zbora, seveda s pomočjo ZKO naše občine in nekaterih delovnih organizacij (Adria Airways, Yulon, Toplarna itd.). KS Bizovik, športnega društva Strmec, gasilskega društva Bizovik, izpustiti ne smemo tudi nekaterih posameznikov. Za vso pomoč in sodelovanje vsem še enkrat iskrena hvala!

Ob jubileju je 18 pevcev zbora za 5 in 10-letno petje prejelo bronasta Gallusova priznanja — značke.

Delo dramsko-recitatorske sekcije ni tako uspešno. Enkrat do dvakrat letno pripravijo pionirji in mladina s pomočjo mentorice Andreje Hočvar krajše recitale, deklamacije s harmonikarsko spremljavo ob priložnostnih proslavah. Zaželeno je, da bi se v tej smeri bolj resno zavzeli,

kar je bilo poudarjeno na razpravi. Povabljeni gost na občnem zboru — sekretar ZKO Moste-Polje, tovariš Mile Štivec, je delo zbora pohvalno ocenil ter mu zaželel, da bi svoje uspešno delo s požrtvovalnostjo nadaljeval tudi v naslednjem desetletju.

Na občnem zboru izvoljeno vodstvo si za naslednje obdobje ne dela preambicioznih načrtov, temveč želi ohraniti zbor v vsaj taki številčni sestavi kot doslej — 20 pevcev. Z malo večjo disciplino prihodov na vaje pa želi razširiti repertoar nastupiranih pesmi (do sedaj okrog 60 — narodne, umetne, borbene in žalostinke), in malce dvigniti kvaliteto petja. Pri zadevah si bodo, da bi kupili nov pianino; akcija se je že začela, seveda s pomočjo ZKO. Tega načrta pa ne bo mogoče uresničiti kmalu.

V pevskem zboru ne sodelujejo samo krajani Bizovika, marveč tudi iz okoliških naselij.

Nazadnje bi v imenu odbora povabil vse, ki imajo radi našo slovensko pesem in malce dobre volje, da se vključijo v naš zbor. Vaje imamo vsak torek. V našo sredino bomo prav radi sprejeli vsakogar.

FRANC BRICEJ

● OBČNI ZBOR ŽENSKEGA PEVSKEGA ZBORA HP KOLINSKA

Delamo in pojemo

Tudi pevski zbori morajo imeti od časa do časa občni zbor — pregledati delo v preteklem obdobju, se dogovoriti o prihodnjem delu, in še kaj. Pevke našega pevskega zbora smo se sestale sredi januarja letos.

Pregled opravljenega dela v letu 1986 je pokazal, da smo imeli več nastopov kot katerokoli leto prej. Slaba stran te obilice je v tem, da ni bilo dovolj časa za študij novega programa. Dosti časa in napora je bilo treba pri organizaciji dvodnevnega bivanja 70-članskega mešanega pevskega zbora Voci del Piave iz Ponte di Piave (Italija) in njihovega celovečernega koncerta v Kulturnem domu Španski borci. Sredi priprav na njihov obisk (v juniju 1986) nam je umrl naš zborovodja prof. Janez Triler. Brdsko nas je prizadelo njegova smrt. Takrat je prevzel umetniško vodstvo prijatelj prof. Trilerja, Marjan Ribič. Z njegovo po-

močjo smo uresničile ves dogovorjeni program nastopov in še več.

V letošnjem letu je naša prva naloga študij novih pesmi, novega programa. Tudi letos nas namreč čaka dosti nastopov: obiskale bomo zbor Voci del Piave (to sodelovanje traja že tretje leto, obeta pa se tudi sodelovanje z nekim madžarskim zborom), povabile bomo ženski pevski zbor iz Proseka-Kontoveca, organizirale skupen koncert z mešanim pevskim zborom Papirnice Vevče, nastopile na vseh proslavah v delovni organizaciji, pa še kakšna nepredvidena obveznost se bo pojavila. Pred durmi je tudi revija odraslih pevskih zborov

občine Ljubljana Moste-Polje. Podpora in razumevanje vodstva in delavcev Kolinske imamo. Vsekakor pa bomo takšen program dela uresničile le ob veliki prizadevnosti vseh pevk.

Na koncu smo izvolile tudi vodstvo zbora. Predsednik in dva člana (sicer 5-članskega) upravne odbora niso iz vrst zbora, kar bo odpravilo dosedanje vzreli ob raznih organizacijskih in zlasti protokularnih problemih. Ostale zadolžitve (človek ne bi verjel, koliko jih je!) bomo opravljale pevke same.

V začetku marca smo — v skladu z dogovorjeno poglavitno nalogo: razširiti repertoar — imele dvodnevne intenzivne vaje v Topolšici. Rezultat te združitve koristnega s prijetnim je bil seveda učinkovit: v dveh dneh smo naredile toliko, kot bi sicer v mesecu in pol (po eno uro vaj tedensko)!

S. V.

8. marec v domu starejših občanov

Velika jedilnica v Domu starejših občanov Ob sotočju je bila slovesno pripravljena. Oskrbovanke doma so bile skrbno urejene. S tradicionalno svečeno belih bluz in temnejših krl, s preprosto urejenimi pričeskami so že same po sebi dajale vtis prazničnosti. Misel se mi je za hip sprehodila v nedoločeno časovno smer. Toliko let; večina jih ima nad sedemdeset. Vsaka od teh žena nosi vsebino življenja, ki je ne poznam. Zagotovo pa vem, da je bilo rožnatih trenutkov malo. Bili so drugi časi: številčne družine, vojna... Težko se življaj v preteklost; morda imam prav zavoljo tega do nje neko posebno spoštovanje.

V petek, 6. 3., so v Domu starejših občanov praznovali 8. marec. Moški del oskrbovancev se je spoštljivo umaknil. Nekateri v svoje sobe, drugi pa so ostali kar v avli in hudo mušno opazovali svoje tovarišice in gostje, ko so prihajale v prostor jedilnice. V kulturnem programu, ki ga je vodila članica RK iz KS Ob sotočju, tovarišica Franciška Konda, so nastopile skupine RK iz vseh treh KS (Ob sotočju, Štepanja vas in 25. maj), učenci OŠ Karel Destovnik-Kajuh in cicihani iz KS Ob sotočju.

Poseben pečat programu pa so dale oskrbovanke same. Ubrano so zapele stare ljudske pesmi in prav nič ni bilo čutiti, da bi kateri od žena pohajala sapa. Ena izmed njih je deklamirala rusko narodno pesnitev »Pogovor med materjo in hčerko«. Med njeno pripovedjo sem opazovala otroke. Poslušali so. Imela sem vtis, da vsebino razumejo. Da bi jo

le! Modrost iz te pesnitve bodo potrebovali, ko se življenje njihovih staršev prevesi v jesen.

Vsak od nastopajočih je po svoje pomagal, da je imela prireditelj pri-

zvok spoštovanja do vseh teh žena. Kaj bi jim človek rekel — pa ne samo za 8. marec — da bi bil vsak njihov dan prijeten v počitku, kramljanju in zabavi? Ne poznam tistih besed, ki odzvejo breme bolezni, niti tistih, ki odzvejo globoko vkoreninjeno skrb: ali je doma vse v redu? Vseeno pa: te dni prihaja pomlad. Sonce prinese več kot šopek besed. Naj jim bo topla, zelena in rožnata!

Zvezdana Rupnik

Še vedno zvonki glasovi. — (Foto: Jelka Kovač)

● LIKOVNE NOVICE

Do konca tega meseca bodo v knjižnici Jožeta Mazovca na Leninovem trgu 3, v Novih Fužinah na ogled knjižne ilustracije Marjana Amalietija. Avtor razstavljenih del se ukvarja tudi s karikaturo in književnim oblikovanjem.

Naša osrednja likovna hiša — ljubljanska Moderna galerija — bo odslaj bogatejša po številu del, ki so dijo v njeno stalno zbirko. Galerija je v letih od 1983 do 1986 zbiralala podarjena oziroma odkupljena dela. Največ del je iz zapuščine Zlate in Vaska Preglja ter Riharda Jakopiča.

V zapuščino Riharda Jakopiča sodijo tudi dela njegovih prijateljev in učencev, ter nekaj drugih jugoslovanskih avtorjev, med njimi tudi dela Nadežde Petrovič, znane srbske impresionistke in nekaj neznanih avtorjev. Med nove pridobitve Moderne galerije pa sodijo tudi dela, ki so rezultat vsakdanjega ustvarjanja naših živčih sodobnih likovnih ustvarjalcev. Med temi deli so tudi dela dveh moških slikarjev — umetniškega fotografa Tihomirja Pinterja in akad. slikarja Borisa Zaplatila.

Do 25. marca je bila v ljubljanski galeriji ARS odprta razstava so-

dobne poljske grafike. Z omenjeno razstavo se v galeriji ARS pričnajo enkrat letno predstavljati manj znani grafični ustvarjalci z vzhoda.

V sredo 11. marca so na oddelku za umetnostno zgodovino ljubljanske Filozofske fakultete odkrili spominske reliefe trem utemeljiteljem slovenske umetnostne zgodovine: Izidorju Cankarju, Francetu Steletu in Izidorju Moletu. Reliefe so delo akademskega kiparja Janeza Boljke, odkril pa jih je predstojnik oddelka za umetnostno zgodovino dr. Mišek Komel.

MATJAŽ ROLIH

POBUDE OBČANOV ● POBUDE OBČANOV ●

Prihaja kabelska, a navadna TV še ostane

Čeprav je kabelska TV prisotna v Evropi že 10 let, smo mi še v povojih. Zanimanje je veliko, kar zelo pospešuje delovanje v tej smeri. Vendar pa so problemi veliki in vsestranski. Pravni problem, npr. naj bi bil rešen šele jeseni, če bo. Tudi nimamo nikakih standardov itd. Ker se bo na tem področju zgradila popolnoma nova tehnologija, bo seveda potreben tudi nov kader. Tega pa bo treba šele ustvariti. Novo tehnologijo je treba namreč tudi vzdrževati. Ta pa bo tudi pod zemljo. Na tem področju je doma pitt. Toda ta nova tehnologija bo v nekaj letih že pokrila del Slovenije. Za eventualne (morebitne) okvare, ki se bodo vsekakor pojavile, bodo potrebni servisi. Te bo treba ustvariti popolnoma na novo. To pa seveda veliko stane. Te stroške bo treba seveda pokrivati. Po trenutnem izračunu, neuradnem seveda, bi bilo treba doplačati 1500 ND več pri naročninu. Imeli bomo namreč dva sistema TV: star in nov (kabelski). Kabelski se bo slej kot prej uveljavil tam, kjer ima najboljše možnosti: visoka koncentracija prebivalstva. Bolj je prebivalstvo raztreseno, višji

so stroški. Na koncu bo vse to odvisno od splošnega družbenega standarda (koliko bomo bogati). Kajti vse to bo treba plačati. Tako bosta živeli dve tehnologiji ena ob drugi, ob seveda različnih cenah naročnine. Seveda ne gre vse gladko, tudi v tujini ne. Že lani bi namreč morali izstreliti tovrstne satelite. Celotno stvar so odložili na letošni april, maj. En satelit aprila, drugi maja. Po enega Nemci in Francozi. Bile pa so vmes nesreče in so izstrelitev ponovno odložili na prihodnje leto. Tako kljub vsem zanimanjem pri nas in v tujini, ne gre vse gladko. Nujno bo potrebno počakati, da se usposobimo. Naš ELRAD nima instrumentov za natančno merjenje signalov. Brez tega ni možna kvalitetna montaža. Tudi sicer ima razne omejitve, tako da je sposoben za pokritje manjših predelov. Ker pa vsi lovimo ekonomičnost (cenenost), bomo to dosegli z organizirano porabnikov. Vendar pa je osnovni problem vse tisto, kar je potrebno, da se pridobi gradbeno dovoljenje. Polaganje kablov je namreč poseg v prostor. Zato je tudi potrebna primerna procedura, ki tudi

potrebuje svoj čas. Vse kaže, da zaradi nedorečenosti pri nas (pravni in drugi problemi) slabo kaže za letošni Verjetno ne bo začetka pred prihodnjim pomladjo. Vsi, ki si želijo novo tehnologijo, morajo upoštevati še nekaj: ni vseeno, v kakšni zgradbi stanujejo. Novejše zgradbe, ki imajo ustrezno infrastrukturo, bodo manjši problemi od starejših. Tako bodo ponekod TV sprejemnik preprosto vključili v stensko dozo in stvar bo urejena. Če bo stavba že stara, bo treba prebijati zidove, če naj se kabel ne bi videl od zunaj. Ni torej napeljava kabla kot takega do stavbe edini strošek. V starejših blokih bo kabelska napeljava podobna napeljavi centralne kurjave. Na ta način naj bi namreč šel kabel iz nadstropja v nadstropje. Pravzaprav najlažje in najceneje. Vse pa bo trajalo svoj čas, tako kot se je polagoma sploh širila TV. Najprej redki sprejemniki in nato vse več. Potem začetek barvnih in teh vse več. Sedaj črne bele komaj še kupujemo. In tudi pri kabelski TV bo podobno. Informativni sistem se bo neprestano širil in se posodabljal. Takšen je pač razvoj.

DIMITRIJ STIASNY